

တိုးထက်
စိစဉ်သည်

ဖောင်မြင့်မား

(ဘိုကလေး)

ထူးဆန်းသောပုတီးတစ်ကုံး
အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

Than Myint Aung

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

ကျွန်တော် ဂန္တီရဝတ္ထုများ ရေးဖြစ်မည်ဟု တစ်ခါမျှမစဉ်းစားမိ။ စာစာရေးကတည်းက ဝတ္ထုနှင့် ပြဇာတ်ကလွဲ၍ အခြားဘာမှ ရေးခဲ့သူမဟုတ်။ ။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်လောက်က (လတော့ မမှတ်မိ) ပန်းဆိုးတန်းတစ်နေရာတွင် ကိုမောင်မောင်မြင့်အေး (ယခု ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း) နှင့်တွေ့သည်။ ။ သူက မိမိအား (လျှို့ဝှက်မှုခင်း) လုပ်နေကြောင်းနှင့် စာမူပေးရန်တောင်းသည်။ ။ မိမိက မှုခင်းဝတ္ထုများ သိပ်ရေးလေ့ ရေးထမရှိသောကြောင့် ကြိုးစားပါဦးမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။ သူက မိမိကိုရေးရန် တိုက်တွန်းသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် (လျှို့ဝှက်မှုခင်း) စထွက်သောလမှာ ပင် မိမိစာမူ ပါလာသည်။ ။

နောက်ကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် လျှို့ဝှက်မှုခင်း ရပ်ဆိုင်းသွားသောအခါ ကိုမောင်မောင် မြင့်အေးနှင့် အနော်ရထာလမ်းမတစ်နေရာတွင် တွေ့ပြန်သည်။ ။ သူက ယခုရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း လုပ်နေ ကြောင်းနှင့် သုံး လေးအုပ်ပင် ထွက်ပြီးနေကြောင်း မိမိအားလည်း ဂန္တီရဝတ္ထုများ ရေးပေးပါရန် တိုက်တွန်းပြန်သည်။ ။ ဂန္တီရဝတ္ထုများကို မိမိတစ်ခါမျှ မရေးဖူးခဲ့။ ရေးရန်လည်း ဝါသနာမပါ။ စိတ်မကူးမိ။ သို့သော် သူက "ကိုမြင့်မား ခင်ဗျား အရင်မှုခင်းဝတ္ထုတွေ မရေးခင်ကလည်း (လျှို့ဝှက်မှုခင်း) အတွက် ကျွန်တော်က ရေးဖို့ တိုက်တွန်းလို့ ရေးဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အခု ကျွန်တော် ဂန္တီရလိုင်း ကိုင်တော့လည်း ကျွန်တော်က ရေးဖို့ တိုက်

တွန်းရဦးမယ်။ ရေးကြည့်ပါ။ ခင်ဗျားရေးရင် ဖြစ်ပါတယ်။"

ဤသို့ဖြင့် ကိုမောင်မောင်မြင့်အေး၏ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် (ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းသောပုတီး တစ်ကုံး) စာမူဖြင့် ဂမ္ဘီရဝတ္ထုများ ရေးဖြစ်သွားသည် ။ ဆက်လက်၍ ရောင်ပြန်၊ လပြည့်ဝန်း၊ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်၊ ပါဝါဂျာနယ်နှင့် သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းတို့ တွင် ဂမ္ဘီရဝတ္ထုများ ဆက်တိုက်ရေးဖြစ်သွားသည် ။

ထိုဝတ္ထုများ ရေးဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းခဲ့သော ကိုမောင်မောင်မြင့်အေး (ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း) အား ဦးစွာပထမ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောလိုပါသည် ။ ဒုတိယကျေးဇူးတင်ရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူငယ်ချင်းကိုလှတိုး(တိုးထက်)ပင်ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော်၏ ပြန့်ကျဲနေသော ဝတ္ထုများကို တစ်စု တစ်ဝေးတည်းဖြစ်အောင် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြားမှ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးသော ကိုလှတိုး (ရန်အောင်-စာပေ) အားလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည် ။

ဤစာအုပ်တွင် မပါဝင်ဘဲကျန်နေခဲ့သော ဝတ္ထုများ နှင့် ဆက်လက်ရေးသားဆဲ စာမူများကို လည်း ယခုလို တစ်စုတစ်ဝေးတည်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားသွားပါမည့်အကြောင်း အသိပေးတင်ပြအပ် ပါသည် ။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းသောပုတီးတစ်ကုံး

ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော တန်ခူးလ၏ ရက်တစ်ရက်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ပူပြင်း လှသော ရာသီဥတု၏ ဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း စာရေးစာဖတ်လည်း မလုပ်နိုင်သောကြောင့် အိမ်ရှေ့တွင် သင်ဖြူးဖျာတစ်ချပ်ခင်း၍ တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်နှင့် ဖြစ်နေမိသည်။ ဖာရင်ဟိုက် ၁၀၀ ကျော်သောကြောင့် အသားနှင့်ထိသမျှ အရာဝတ္ထုအား လုံးသည် ပူလောင်လှသောကြောင့် အိပ်၍ လည်း မရ၊ စာဖတ်၍ လည်း စိတ်မပါ၊ စာရေးရန်လည်း ဝေလာဝေးဖြစ်သောကြောင့် အလွန် တစ်ရာမျှ စိတ်ညစ်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို အိမ်ရှေ့ သရက်ပင်ရိပ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးချ၍ ထိုင်ကာ၊ ပုတီးစိပ်နေသော ကျွန်ုပ်၏ အဖေ၏ အဖေဖြစ်သော အဘဦးကျော်မောင်က သတိထားမိပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား -

အဘဦးကျော်မောင် ။ ။ မောင်သီတာ မင်းစာရေးစာဖတ်လည်း မလုပ်၊ အိပ်လို့ လည်း မရနဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ သိပ်ဖြုန်းနေတယ်ထင်တယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဟုတ်တယ် အဘရာ၊ အိပ်လို့ လည်း မရပါဘူး။ ဖျာတောင် ပူနေတယ်။

အဘဦးကျော်မောင် ။ ။ ငါလည်း မင်းလိုငယ်ငယ်က တန်ဖိုးရှိတဲ့ အ

ချိန်တွေ အလကား ဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့တာပေါ့၊ အခု အချိန်ရဲ့ တန်ဖိုးကို သိလာတဲ့ အခါကျတော့ အသက်ကကြီးနေပြီ၊ ကုန်လွန်သွားတဲ့ အချိန်တွေ အစားပြန်ယူလို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဘာမှ လုပ်မရတဲ့ အချိန်မှာ မင်းအဘပြောတာ နားထောင်၊ မင်းအတွက် ဇာတ်လမ်းရရင် စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားပြီး၊ နောက်တော့ ပြန်ရေးပေါ့ ဟုတ်လား။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ အဘရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ စာရေးချင်စိတ်လည်း မရှိ၊ အလကား အချိန်ကုန်နေမယ့်အတူတူ အဘပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း နားထောင်မယ်။ တစ်ချိန်ကျတော့ စိတ်ကူးပေါ်ရင် ရေးရတာပေါ့။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အဘဦးကျော်မောင်ထိုင်ရာ သရက်ပင်ရိပ်သို့ ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ရောက်လာခဲ့သည် ။ အဘဦးကျော်မောင်သည် အသက်(၈၀)ကျော် အရွယ်ရှိကာ သန်သန်မာမာနှင့် ကျန်းမာရေးကောင်းနေဆဲဖြစ်သည် ။ အဘဦးကျော်မောင်သည် ငယ်စဉ်အခါက စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ဒေါသကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ထောင်နှစ်ခါ ကျဖူးသည် ။ အချုပ်လည်း ခဏခဏခံရဖူးသည် ။ ထိုပြစ်မှုများအားလုံးသည် ဒေါသကြောင့် လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်ကာ၊ လူသတ်မှုအထိ ဖြစ်ခဲ့သော ကြောင့် ထောင်နှစ်ခါကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ အဟုတ်မခံ စိတ်မြန်လူမြန်ဖြစ်သောကြောင့် ထစ်ခနဲမဖြစ် နှင့် ဖြစ်လိုက်သည် နှင့် အဘဦးကျော်မောင်က လက်မြန်ခြေမြန်လုပ်တတ်သောကြောင့် ထိပ်ပေါက် ခေါင်းကွဲဖြစ်ရသူများ မနည်းလှပေ။ မည်မျှအထိ စိတ်တိုစိတ်ဆတ် သနည်း ဆိုသော် အဘဦးကျော် မောင် အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ်က မင်္ဂလာဦးအောင်မောင်း ဇာတ်ပွဲတစ်ခုတွင် ပွဲဈေးတန်း လျှောက်ရင်း အဘဦးကျော်မောင်အား သိဖူးတဲ့ လူများ ဖြစ်နေမလားဟု နှစ်ခါမျှ စိုက်ကြည့်မိသူအား ကြည့်ရပါမည်လားဟု ဒေါပွကာ လက်ထဲတွင် ကိုင်

ထားသော ခဲတန် ကျည်ထောက်ဝါးနှင့် ရိုက်ထည့် လိုက်ရာ ခေါင်းကွဲခဲ့ရ
ဖူးသည်။ ။ ဤမျှ စိတ်ဆတ်သူဖြစ်သည်။ ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အဘဦး
ကျော် မောင်အား ဒေါသနှင့် လာမပြောနှင့် အဘက လက်အရင်ရောက်
သွားကာ အဆုံးသတ်လိုက်သည် သာ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော်လည်း အခု
တော့ အသက်က ကြီးလာ၊ အရွယ်ကကျ၊ အသိတရားတွေကရလာ၊ ကု
န်လွန်ပြီးသော ကာလများ အတွက် အမှားများကိုလည်း သိ လာပြီဖြစ်
သောကြောင့် အဘသည် ပုတီးကလေး လက်ကကိုင်ကာ၊ အရင်တုန်းက
လိုလည်း ဒေါသတွေ၊ မာနတွေမရှိတော့၊ စကားပြော တာတောင် အေး
ဆေးညင်သာလှသည်။ ။

(မှတ်ချက်) အဘပြောသော အတွေ့အကြုံဇာတ်လမ်းများကို
အလျဉ်းသင့်သလို၊ ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ အဘ
သည် စစ်ပြီးစက ရန်ကုန်ထောင်၊ တောင်ငူထောင်၊ သာယာ ဝတီထောင်
များ သို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် အဘ၏ ထောင်ဇာတ်လမ်းများကို မဂ္ဂ
ဇင်းများ တွင် ကျွန်ုပ်ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ယခုလည်း ရန်ကုန်ထောင်မှ အ
တွေ့အကြုံတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြရာ တွင် ကျွန်ုပ်၏ အတွေး၌ ဆ
န်းကြယ်သည် ဟု ယူဆသောကြောင့် အဘပြောသော ပုတီးတစ်ကုံး ဇာ
တ်လမ်းအား နားထောင်၍ ဆီလျော်အောင်
ရေးသားတင်ပြရပါသတည်း။

ကျွန်ုပ် ဦးကျော်မောင်သည် အမေမွေးကတည်းက ဘာနက္ခတ်နှင့်
ယှဉ်မွေးထားသည် ကို ကျွန်ုပ်၏ လက္ခဏာ၊ ဇာတာများကို ဆန်းစစ်

လေ့လာသော သုတေသီများ သာ သိနိုင်မည်ထင်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်မတန် စိတ်တို၊ စိတ်ဆတ်၊ ဒေါသကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ် ကျွန်ုပ်တို့သိသလို ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းသူများ အားလုံး သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ထောင်နှစ်ခါတိတိကျဖူးသည်။ ။ အချုပ်ထဲသို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးသည်။ ။ ထိုပြစ်မှုများ သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဒေါသကြီးမှု၊ စိတ်တိုမှု၊ စိတ်ဆတ်မှုကြောင့် လူသတ်မှု အထိ ကျူးလွန်ဖူးသောကြောင့် ရန်ကုန်ထောင်၊ သာယာဝတီထောင်၊ တောင်ငူထောင် များ သို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မြန်မာပြည်မှာ ထောင်ပေါင်း(၃၂)ထောင်တိတိ ထားရှိရခြင်းသည် ကျွန်ုပ် ကဲ့သို့ ဥပဒေကို လက်လွတ်စပွယ် လေးလေးစားစားမရှိ၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထားသူများ အတွက် ထားရှိရခြင်းဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ် ဦးကျော်မောင်သည် ဒုတိယအကြိမ် လူသတ်မှုနှင့် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ရ သည်။ ။ ပြစ်မှုများ ထဲတွင် လူသတ်မှုသည် ကြီးလေးသောပြစ်မှုဟု ကျွန်ုပ် ရိုးရိုးသားသား ထင်မြင်မိပါ သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒုတိယအကြိမ် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးသို့ လူသတ်မှုအဖြစ်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား ထောင်ကျများက လက်ကောက်ဟု သမုတ်ကြပါသည်။ ။ ထောင်ဝေါဟာရအရ လက်ကောက်ဟူသည် ထောင်မကြာခဏကျသောသူကို ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည် ဟု သိရပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ် ထောင်နှစ်ကြိမ် ကျဖူးရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဒေါသကြောင့် လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရခြင်းသည် တစ်ကြိမ်၊ ယခုဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းအကြောင်းသည် လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ဒေါသကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ချစ်ဇနီးမယားကို ရဲသဲ့သဲ့ပြောသူအား မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ လက်လွတ် စပွယ်လုပ်ခဲ့၍ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ရသောကြောင့် ထောင်

ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်၏ ကုသိုလ်ကံသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ကပ်ပါလေသလားဟု ပြောရမလိုဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ကြီး သမားအဖြစ် ထောင်ကျခဲ့သော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် လျှော့ရက်များကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ပေါင်းကြာရှည်စွာ ထောင်အတွင်းမှာ မနေခဲ့ရပေ။ ထိုအဖြစ် အပျက်များကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဒေါသစိတ်များ သည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ခြေသုတ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုးသည့်အလား နောင်တ တရား ရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။

လိုရင်းကို ဆက်ပါမည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးတွင် လက်ကောက်အဖြစ် ကျရောက် လာပြီး ထောင်အတွေ့အကြုံရှိပြီးသူ ဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်လာသော ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်ုပ်အား ထောင်ပြာတာအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရပါ သည်။ ။ ထောင်ပြာတာဆိုသည် မှာ အိပ်ဆောင်များကို တာဝန်ယူရသူ၊ ထောင်၏ အမှိုက်သရိုက်ကိစ္စ၊ မိလ္လာကိစ္စ၊ သန့်ရှင်းရေးကိစ္စ စသည် များ သည် ထောင်ပြာတာ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများ သာ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်ုပ် ထောင်ပြာတာဖြစ် လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ယခုခေတ်အခေါ်(ဖားသူ)များ အင်မတန်များ လှသည်။ ။ ထောင်ပြာတာ၏ အလုပ်မှာ အိပ်ဆောင်တစ်ခုလုံး၏ တာဝန်သည် သူ့အပေါ် တွင် ကျရောက်သလို၊ ထိုအဆောင်တွင် ရှိသော ထောင်သားအားလုံးသည် သူ့အပေါ်တွင် တာဝန်ရှိ သည်။ ။ သူကောင်းရင် ကောင်းသလို မကောင်းလျှင် အားလုံးခံရမည်သာဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ပြာတာဖြစ် လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာ

သာပေးသူ၊ ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးချင်သူ၊ အလုပ်အကျွေးအစေခံများ လည်း ပေါ်လှသည် ။ ပမာဆိုရသော် ထောင်အပြင်က အရေးပိုင်မင်းထက် ထောင်ပြာတာက အာဏာပိုင်ကြီးသည် ။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ပြောစရာစကား တစ်ခုရှိသည် ။ ထောင်အခေါ်အားဖြင့် (အိုးစား) ဆိုသော စကားသည် ထောင်ထဲတွင် လျှို့ဝှက် မဟုတ်သလို၊ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီးလည်း မဟုတ်ပေ။

ထောင်ဆိုသည့်အတိုင်း အပြင်လောကနှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်မရှိသောကြောင့် မိန်းမဟူ သည် ထောင်ကျများ အဖို့ အသံသာကြားရသည် ။ ထောင်ဝင်စာမှ လွဲ၍ တွေ့ကြုံဖူးရန်မလွယ်သော ကိစ္စဖြစ်သည် ။ သူလည်း လေ လောကီသားပေမို့ ဆိုသည့်အတိုင်း မိန်းမဟူဘိ ထိုဣတ္ထိနှင့် နှစ်ရှည်လ များ ဆက်ဆံမှုဝေးကွာလာသောအခါ ထောင်ထဲတွင် ထောင်သားအချင်းချင်း (အိုးစား) ဆွယ်တော့ သည် ။

အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်ရှိသော ထောင်ကျများ သည် အနိုင်ကျင့်ခံ ရ၍ အိုးစားဖြစ်လာတော့သည် ။ အချို့လည်း အစားရချောင်၍ ၊ အနေရချောင်၍ အိုးစားဖြစ်သွားကြ သည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အိုးစားသည် ရေပေါ်ဆီစားရသည် ။ ဆန်ဖြူစားရသည် ။ ဆေးလိပ် သောက်နိုင်သည် ။ မိမိ အဝတ်အစားကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်လျှော်စရာမလို၊ အလုပ်အကျွေးများက လျှော် ပေးသည် ။ ထိုကဲ့သို့ အိုးစားအကြောင်း အကျယ်ရှင်းပြနေရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ကျော်မောင်၏ အကြောင်းကို ပြောပြချင်၍ ဖြစ်ပါသည် ။

ဆက်ပါမည်။ ကျွန်ုပ်ကျော်မောင်သည် ထောင်ထဲတွင် ပြာတာဖြစ် လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးချင်သူ၊ အလုပ်အကျွေးပြု ချင်သူများ ထဲတွင် အိုးစားများကလည်း အလိုအလျောက် ကျွန်ုပ်အား ချဉ်းကပ်လာကြသည် ။ ကျွန်ုပ်သည် အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ်တွင် အိမ် ထောင်ကျ၍ မိန်းမနှင့်ဆက်ဆံသော အတွေ့အကြုံကိုသိရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ဇနီးကိုသာ စွဲလမ်းတပ်မက်စိတ် ရှိ၍ အခြားမည်သူ့ကိုမျှ ထိုစိတ်မျိုးဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိသည် ကို ဝန်ခံရပေမည်။

သို့သော်လည်း ထောင်ထဲတွင် အစဉ်အလာအရ ထောင်ပြာတာတစ် ယောက်တွင် (အိုးစား)၃၊ ၄ ယောက် ရှိတတ်သည် ဟု ကြားဖူးခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိလေသာမကုန်ခန်းသေးသော ကျွန်ုပ်အား အိုးစားများက ဝိုင်းရံနေခြင်းဖြစ်တန်ပေသည် ။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရသော် ကျွန်ုပ်သည် ချစ်ဇနီးအား ရိသဲသဲပြော သူအား ဒေါသအလျောက် လုပ်ခဲ့မိ၍ ထောင်ထဲသို့ ရောက်လာရသော်လည်း လပိုင်းသာ ပေါင်းသင်းခဲ့ရသော ချစ်ဇနီးကို သတိတရလွမ်းဆွတ်မိ ပေသည် ။ ကျွန်ုပ်သည် ကိလေသာ ကုန်ခန်းနေသော သူတော်စင် မဟုတ်သော ကြောင့် တပ်မက်သောတဏှာစိတ်ကို ချစ်ဇနီးလေးအား အောက်မေ့တသ သတိရလွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲတွင် မွေ့လျော်ခြင်းစသည် တို့ ဖြင့်သာ ခရီးရှည်ကြီးကို ကျော်လွန်ခဲ့ရပေ သည် ။

အိုးစားများ ဝိုင်းရံနေသော ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့တွင် ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံတစ်ခု ရခဲ့ ပေသည် ။ ကျွန်ုပ်အား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးချင် သူ၊ အလုပ်အကျွေး အစေခံများ ထဲမှ ကတုံးတစ်ယောက် သည် (ကတုံး ဆိုသည် မှာ ထောင်တစ်ခါမျှမကျဖူးသူကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပါသည် ။) ကျွန်ုပ်

ပ်အား ညစဉ် ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုရင်း တစ်နေ့တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားဆိုလာသည်။ ။

ကတုံး ။ ။ ဆရာကျော်၊ ဆရာကျော်ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် စားရတယ်၊ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နေရတယ်၊ နောက်ပြီး တခြားပြာတာတွေလို ဆရာကျော်ဟာ (အိုးစား)ကို စိတ်မဝင် စားဘူး၊ အနိုင်လည်း မကျင့်တတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဆရာကျော်ဟာ သတိ ရတိုင်း လပိုင်းလောက်သာ ပေါင်းသင်းခဲ့ရတဲ့ ဆရာကျော်ဇနီးလေးအကြောင်းပဲ ပြောနေတတ် တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဆရာကျော်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းပုတီးတစ်ကုံးပေးမယ်၊ ယူမလား။

ကျွန်ုပ် ။ ။ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ ငါ့မှာ ဇနီးချောလေးကို လွမ်းရတာအပြင် အခြားဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ မင်းပေးတဲ့ ပုတီးကြောင့် လွမ်းစရာတွေဘေးဖယ်ပြီး ပုတီးစိပ်နေရပါဦးမယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ မင်းပုတီးတော့ မပေးပါနဲ့ ။

ကတုံး ။ ။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ဆရာကျော်၊ ကျွန်တော်ပေးမယ့် ပုတီးက ဆရာကျော် အတွက် အလွမ်းပြေမှာ ပါ။ ပုတီးစိပ်စရာမလိုပါဘူး။ ဆရာကျော် ခေါင်းအုံးအောက်မှာ သာထားပြီး အိပ်ပါ။ ထူးခြားလာပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဟေ ... မင်းစကားက တစ်မျိုးပါလား၊ ပုတီးဆိုတာ စိပ်ဖို့ ပဲကွ၊ ဒါမှ မဟုတ် လည်ပင်းဆွဲပြီး ဆောင်ထားဖို့ ပဲဟာ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားပါဆိုတော့ တစ်မျိုးပါလား၊ ဘယ်လို ထူးလို့ လဲ။

ကတုံး ။ ။ ဆရာကျော် စမ်းကြည့်ပါ၊ အခန်းထဲက မဲလုံးတို့ ၊ ကိုသာကျော်တို့ ၊ အဘချစ်တို့ စမ်းကြည့်ပြီးပြီ၊ သိပ်သဘောကျနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက လိုချင်နေကြတယ်။ ဆရာကျော်ကို ပေးမလို့ ဆို

တာနဲ့ နောက်ဆုတ်သွားကြတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒါလောက်တောင်ပဲလား၊ မင်းပုတီးက ဘာတွေစွမ်းလို့ လဲ။ (ကျွန်ုပ်အား ကတုံးက (အမည်မောင်ခင်အေး ဖြစ်ပါသည် ။) တိုးတိုးပြောသည် ။ ကျွန်ုပ် အံ့သြသွားသည် ။ ဒါလောက် အပြောကြီးလှတာ စမ်းကြည့်မည်ဟု ပုတီးကို ယူထားလိုက်ပါသည်။)

ကျွန်ုပ်သည် ပုတီးကို ညာဘက်ခေါင်းအုံးအောက်ထား၍ မအိပ်မီ၊ အိတ်ဆောင်ထဲက ကိုမဲလုံးတို့၊ ကိုသာကျော်တို့၊ အဘချစ်တို့ အား တစ်ဦးစီခေါ်လိုက်ကာ ထိုပုတီးကုံးအကြောင်း မေးလိုက်သည်။ သုံးယောက်စလုံးက မောင်ခင်အေးပြောသည့်အတိုင်း အားရပါးရ ပြောကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ယုံကြည်စိတ်ချသွားသောကြောင့် ထိုညတွင် ပုတီးကုံးအား ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားကာ အိပ်လိုက်သည်။ နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်လွန်စွာ အံ့သြသွားရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ် ညက အိပ်မက်မက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ လပိုင်းမျှသာ ပေါင်းသင်းခဲ့ရသော ချစ်ဇနီးချောထက် လွန်စွာချောမောလှပသော မိန်းကလေးများ နှင့် အတူတကွ အိပ်ရကြောင်း အိပ်မက်မက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုမဲလုံးတို့၊ ကိုသာကျော်တို့၊ အဘချစ်တို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထား၍ အိပ်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ သူတို့ အားလုံး ညတိုင်း ထိုအိပ်မက်မျိုးသာ မက်ကြကြောင်း ဝန်ခံကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ငါးရက်ခန့် ဆက်တိုက်ထား၍ အိပ်ကြည့်သောအခါ ထိုအိပ်မက်မျိုးသာ မက်နေပြန်သည်။

မောင်ခင်အေးသည် ကျွန်ုပ်အား ထိုပုတီးကုံးအားပေးခဲ့ပြီး များမကြာမီ ထောင်မှ လွတ်သွား တော့သည်။ အမှုကြီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သာလျှင် ထိုပုတီးကုံးအား ညစဉ် ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထား၍ အိပ်ရင်း

ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ။ ထိုပုတီးနှင့်ပတ်သက်၍ ထောင်ကျနှစ်ကြီးသမား တစ်ယောက်က လွတ်ကာနီး မောင်ခင်အေးအား ခင်မင်လှသောကြောင့် အမှတ်တရပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ပြောကြား ဖူးသည်။ ။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာမှ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ပုတီးကုံးနှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့ စဉ်းစားမိ သည်။ ။ စိပ်ပုတီးဟူသည် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် များ အတွက် အထွတ်အမြတ်ထား သော ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ။ တရားအားထုတ်ရာ၊ မေတ္တာဘာဝနာပွားရာ၊ သီလဆောက်တည်ရာ တွင် သုံးသောပစ္စည်းသာ ဖြစ်သင့်သည်။ ။ ယခုမူ ညစ်ညမ်းသောအဓိပ္ပာယ်နှင့် သုံးသော ပစ္စည်းဖြစ်နေ ၍ လက်ခံထားရှိခဲ့သော ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် တွေးမိ တိုင်း ကြောက်ရွံ့လာမိသည်။ ။

မမျှော်လင့်သော တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထောင်မှ လွတ်လာခဲ့သည်။ ။ ထောင်မှ လွတ်သည် နှင့် ကျွန်ုပ်အား ငယ်စဉ်က စာသင်ပေးခဲ့သော ကျိုက်ပိကျောင်း ဆရာတော်ရှေ့မှောက်သို့ အရောက်သွား ကာ ဆရာတော်အားဖူးမျှော်ရင်း ကျွန်ုပ်ယူလာသော ပုတီးကုံးအကြောင်း ဆရာတော်အား တင်လျှောက်၍ ဇာတ်လမ်းဖြစ်စဉ်ကို ဆရာတော်အား ပြောပြခဲ့သည်။ ။ ဆရာတော်က ပုတီးကုံးကို မကိုင်ဘဲ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ။ ထိုပုတီးကုံးသည် အနုပီယဘက်၌ စီရင်ထားခြင်းဖြစ်၍ မသုံးစွဲထိုက်ကြောင်း မိန့်ခြွေသည်။ ။ ငရဲလည်း အလွန်ကြီးကြောင်းပြောသည်။ ။ ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့ကာ ဆရာတော်၏ ရှေ့တွင် ချ၍ ဆရာတော်လုပ်ချင်သလိုလုပ်ရန် သို့မဟုတ် ဖျက်ဆီးပစ် ရန်ပြောပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ကျွန်ုပ်ပြေးထွက်လာခဲ့သော နေရာသည် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးချောကလေးနေထိုင်ရာ ဒေသပင် ဖြစ်ကြောင်း အထူးအထွေပြောရန် လိုမည်မထင်ပါ။ ။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ထိုကဲ့သို့ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်

ကောင်းသော ပုတီးတစ်ကုံးအကြောင်းကို ရေးပြရန်မှာ စာမရေးတတ်
သောကြောင့် ရေးတတ်သူတစ်ဦးဦးအား ပြောပြရန်သာ စိတ်ကူးရှိခဲ့ပေ
သတည်း။

(ဇိတ်မေဟောတု)